

ZA MJESEC RUJAN 2025.
U GODINI ZAHVALE ZA KRUNICU BOŽJEGA MILOSRĐA O 90. OBLJETNICI OBJAVE
(listopad 2024. – listopad 2025.)
<https://bozjemilosrdje.net/godina-zahvale-za-krunicu-bozjega-milosrdja/>

Anđeli, kad bi mogli zavidjeti...

Sveta s. Faustina odgovara na ovo pitanje u jednom od najljepših odlomaka svoga Dnevnika. Piše naime: „Anđeli, kad bi mogli zavidjeti, zavidjeli bi nam na dvije stvari: prava – sv. Pričest, druga – trpljenje.“ (Dn 1804)

Ove nam riječi puno govore o tome kako je s. Faustina razumjela i kako je proživljavala sv. Pričest.

Bili su to najsvečaniji trenutci u njezinu životu. Njoj sv. Misa nije bila samo neka molitva, nije bila nekakav ritual koji se obavlja, već vrlo važan trenutak, lijep, uzvišen, najbitniji u njezinu životu, iako je, kako znamo, svakodnevno sudjelovala u njoj.

U njezinim riječima možemo otkriti oduševljenje sv. Pričešću, njezinu strast kojom ju je htjela doživjeti, njezinu svijest o onome što je doživljavala u susretu s Kristom. Ona govori o svojoj čežnji, o svojoj želji da se sjedini s Njim, o tome što joj je davalo snagu i milost koja je ostajala dugo u njezinu srcu. U njezinim riječima možemo osjetiti kako nije mogla dočekati ovaj najsvečaniji trenutak i kako je neprestano o njemu mislila. Iščekivala ga je i pripremala se kako bi ovaj susret s Gospodinom mogla proživjeti svjesno i sa što većom

suradnjom. Govori također i da za svaku sv. Pričest zahvaljuje Bogu. Bila je zahvalna jer je otkrila da prima neobičan Dar, Dar koji nije zaslužila, koji joj nije pripadao, koji nije pravo ni razumjela, ali ga je svaki dan primala besplatno.

Otkrila je da ni sami Anđeli nisu toliko obdareni koliko su to ljudi koji primaju sv. Pričest.

Vidjevši njezin žar i ljubav, sam ju je Isus pohvalio: **„Znaj, kćeri moja, da mi je drag žar tvoga srca, i kao što se ti žarko želiš sjediniti sa mnom u sv. Pričesti, tako se i ja sav želim predati tebi. A kao nagrada za tvoju gorljivost, odmori se na mome srcu.“** (Dn 826)

Htjeli bismo i mi čuti slične Isusove riječi: da nas pohvali, našu gorljivost i da nas obaspe svojim milostima i da nam se čitav preda.

Je li i nam sv. Pričest toliko važan trenutak? Svečano vrijeme? Čeznemo li za njom, žedamo li za njom, tražimo li je?

A možda nam se događa da sv. Pričesti pristupamo rutinski, kao obvezi, formalnosti i bez veće pažnje?

Isus se sv. Faustini požalio ovim riječima: **„Ah, kako me silno boli što se duše tako malo sjedinjuju sa mnom u sv. Pričesti. Žudim za dušama, a one su ravnodušne prema meni. Ljubim ih tako nježno i iskreno, a one mi ne vjeruju. Želim ih obasipati milostima – one ih ne žele. Ponašaju se prema meni kao da sam mrtav, iako je moje Srce puno ljubavi i milosrđa.“** (Dn 1447)

Moramo priznati da ove riječi nose u sebi jednu dramu. Isus nam želi sve darovati, prije svega želi nam darovati samoga Sebe, a s druge strane ostavlja nam slobodu izbora. O nama samima ovisi hoćemo li Mu se otvoriti, hoćemo li Ga prihvatiti ili ćemo Ga, naprotiv, ostaviti samoga; ili ćemo odgovoriti ljubavlju na Njegovu ljubav ili ćemo ostati ravnodušni.

Neka nas svjedočanstvo sv. Faustine probudi i raspali u nama oganj za dubokim i svjesnim proživljavanjem sv. Pričesti. Neka nas čežnja i žarka želja za sjedinjenjem s Kristom u Euharistiji otvore za iskustvo Njegova milosrđa.

Zadržavajući se na otajstvu sv. Pričesti, skrenimo pažnju na to da je Bog Sebe samoga htio dati nama za jelo, želio se nama darovati pod prilikom Kruha. Kruh je u našoj kulturi najjednostavnija, obična, a nasušno potrebna hrana za život. Posežemo za njim svaki dan i rijetko ga u našem dijelu svijeta nedostaje. Znak kruha pokazuje da Isus baš na taj način želi biti među nama, u našem svakodnevnom životu: svakodnevno, jednostavno i 'najobičnije'.

Ne samo o blagdanu, već neprestano Isus nam želi davati Sebe, zapravo uvijek. Želi nas ispuniti Svojom ljubavlju i pratiti nas svakodnevno kao netko u koga imamo povjerenje, kao Prijatelj. O tome je ovako govorio sv. Faustini: **„Želim se sjediniti s ljudskim dušama. Pričinja mi radost sjedinjenost s dušama. Znaj ovo, kćeri moja: kada dolazim u sv. Pričesti u ljudsko srce, imam pune ruke svekolikih milosti i želim ih darovati dušama, ali duše čak ni ne obraćaju pažnju na mene, ostavljaju me samog i zaokupljene su**

drugim stvarima. Ah, kako sam tužan što duše ne žele upoznati Ljubav. Ponašaju se prema meni kao da sam nešto beživotno.“ (Dn 1385)

Isus sam želi biti naš kruh, želi utažiti našu svakodnevnu glad. Samo moramo biti svjesni koliko smo gladni... Ne radi se ovdje o fizičkoj gladi, jer nju vrlo brzo zapažamo. Kad govorimo o gladi, trebamo skrenuti pozornost ne na glad koju osjeća naš želudac, već na onu koju osjeća naše srce. Glad za ljubavlju i blizinom, glad za prihvaćanjem i razumijevanjem, glad za istinom i iskrenošću, glad za sigurnosti i mirom, glad za osjećajem vlastite vrijednosti i smisla. I mnogi drugi oblici gladi mogli bi se ovdje nabrojati. Imamo u sebi jako puno gladi, gladi koje želimo riješiti na svoj ljudski način očekujući neko olakšanje.

Žudimo za vremenom u kojem ćemo doživjeti duboki mir i spokoj. Premda dobro znamo da je to jako teško postići. Zapravo ne znamo kako i što učiniti. Jer samo je Isus Onaj koji može utažiti našu žeđ za svime, odnosno samo On može utažiti glad našeg srca. Samo Njegova ljubav i Njegova blizina u stanju su dati pravi mir, sigurnost, osjećaj prihvaćenosti i dubokog razumijevanja. Dao nam je obećanje koje možemo pročitati u Evanđelju po Ivanu: *Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjeti nikada.* (Iv 6, 35) ***„Kada dolazim u sv. Pričesti u ljudsko srce, imam pune ruke svekolikih milosti i želim ih darovati dušama....“*** (Dn 1385)

U svakoj Euharistiji imamo pristup neiscrpnom izvoru Božjega milosrđa, svim mogućim milostima koje je Bog pripremio za nas, kako kaže sveto Evanđelje. Sve je pripremljeno, trebamo samo uzimati. Ove milosti možemo zahvaćati samo posudom pouzdanja.

Isus je rekao s. Faustini, a preko nje i nama: ***„Milosti mojega milosrđa zahvaćaju se samo jednom posudom, a to je – pouzdanje. Što se duša više uzda, tim više prima. Velika su mi utjeha duše koje imaju bezgranično pouzdanje jer u te duše izlijevam sva blaga svojih milosti. Radujem se jer one žele puno, a moja je želja dati puno, jako puno. Žalosti me, međutim, ako duše traže malo i zatvaraju svoja srca.“*** (Dn 1578)

Neka ovo Isusovu obećanje pobudi u nama želju da tražimo puno milosti iz riznice Božjega milosrđa. Ima toliko stvari, toliko problema, toliko poteškoća i trpljenja koja čekaju Božju pomoć. Sve ovo možemo predati Bogu baš za vrijeme sv. Mise i dopustiti Njegovu milosrđu da djeluje u našoj duši. Pouzdati se da će se Bog već pobrinuti i naći će najbolji put za rješenje poteškoća, makar mi bili nevjerni; On će sve ovo promijeniti, ojačati, ozdraviti i utješiti nas.

Koliki ljudi mogu posvjedočiti da su, povjeravajući Bogu sve svoje probleme, bili uslišani za vrijeme sv. Mise – iskusili su čudesa i milosrđe.

Razorene obitelji, brakovi, razne bolesti, financijske poteškoće, nezaposleni, posvađani, osobe ovisne o alkoholu, drogi, tužni zbog gubitka najbližih osoba – svi mogu crpsti milosti iz Božjega milosrđa.

Potrebno je da ljudi u svojim srcima rasplamsaju pouzdanje i mole Boga za puno, jer je Njegova želja davati puno, jako puno – kako je to Isus rekao s. Faustini.

Istinski susret s Bogom u Euharistiji, svakodnevno sjedinjenje s Njime u sv. Pričesti, duboko je promijenio život sv. Faustine i davao joj snagu da se suprotstavi poteškoćama svakodnevice i različitim životnim borbama. O tome je zapisala slijedeće: „Sve što je u meni dobro čini sv. Pričest – njoj sve zahvaljujem. Osjećam da me je taj sveti Oganj potpuno promijenio. O, kako se radujem što sam Ti prebivalište. Gospodine, moje je srce hram u kojem stanuješ bez prestanka...” (Dn 1392)

s. M. Eliana Chmielewska, ZSMBM

Orędzie miłosierdzia, listopad-prosinac 2022., str. 6/7

*s poljskog preveo o. Andrzej Wośko, SCJ,
koordinator Koordinacije štovatelja Božjega milosrđa*

lektura: Marija Vuković